

5:00

Ở Đông thành phố, Nhân Vật thứ Nhất mở cửa lùa, trông ra vườn. Yên ắng. Buổi sáng lạnh, màu trời xanh tím, dịu dàng. Ngoài đó, duy nhất có một cây sake trĩu quả. Những chiếc lá sake to bản, hình dáng tươi đẹp rơi rụng dưới gốc cây trong mùa thu nhạt.

Thấp thoáng một chiếc xe bus đầu tiên lướt qua, Nhân Vật thứ Nhất nhấp cafe G7 tự pha, trông ra vườn, mỉm cười nhẹ nhàng.

Ở Tây thành phố, cũng vào lúc 5:00 sáng, căn phòng mờ tối chỉ có ánh sáng mỏng mảnh màu lục của những dây số dạ quang trên chiếc đồng hồ bé. Đặt cạnh một tập dày cộm những giấy tờ trên một chiếc bàn bừa bộn. Màu vẽ đầy, bút chì lẫn lóc. Những cục giấy bị vò nát ném văng vương trên bàn.

Ly cafe đậm mùi uống dở. Đã nguội lạnh từ đêm hôm qua. Buổi sáng lạnh, nên lớp sứ trắng bên ngoài cũng lạnh. Đá tan, cafe rất nhạt, nhạt hẳn.

Nhân vật thứ Hai còn đang nằm trên giường, say ngủ.

Nói chính xác, nhân vật này chỉ vừa thiếp ngủ cách đó hai tiếng mười phút.

6:30

Ở phía Đông thành phố, ngày bắt đầu tỏa sáng, Nhân Vật thứ Nhất mang những chậu cây yêu thích ra ngoài, vừa dắt xe vừa lẩm nhẩm một bài hát quen thuộc. Cô đang viết dở một lá thư, cho một người bạn của mình, tự dặn sẽ nhắc đến cây sake trước nhà.

Loại cây có những chiếc lá to bản đẹp đẽ.

Phía Tây thành phố, trong căn phòng nhỏ phủ kín rèm cửa dày, chuông báo thức bắt đầu reeng inh ỏi.

Nhân vật thứ Hai chỉ làm một động tác đơn giản là túm chặt chăn xung quanh mình, bò lết đến gần chiếc đồng hồ, đập tắt nó và ngon lành ngủ tiếp.

7:15

Đêm qua có một cơn mưa.

Con đường lầy lội có nhiều chỗ trũng nước. Nhân vật thứ Nhất cố gắng không để chúng bắn lên chiếc váy màu caro của cô, tệ hơn nữa là chiếc áo sơ mi trắng. Nhưng nếu một chiếc xe bus lớn chạy lướt qua thì thật vô phương, nước văng tung tóe.

Dù vậy, Nhân vật thứ Nhất vẫn giữ thói quen ngược nhìn theo những chiếc xe bus chạy ngang qua mặt.

Cô dừng lại mua một tờ báo buổi sáng ở một quầy báo quen.

Ở bên kia thành phố, đêm qua cũng có một cơn mưa, Nhân vật thứ hai nghe cơn mưa này khi cô đang làm việc giữa đêm. Cô thích nghe tiếng mưa trong đêm. Thật lạnh. Nhưng cô vẫn không tắt quạt. Cô thích không khí lạnh bám trên khuỷu tay mình, từng chút từng chút.

Cô rất thích những cơn mưa, cô định bụng sẽ kể về chúng rất nhiều trong một lá thư sắp tới gửi cho một người bạn.

Chắc là cô sẽ nhớ, bây giờ rất không kịp giờ, cô đang rất vội.
Cơn mưa đêm qua làm ướt nhòe cánh cửa sắt.

7:25

Trên đường đến nơi làm việc, Nhân vật Thứ Hai đi qua một cánh đồng hoa cúc nhỏ. Gọi là một bãi hoa thì đúng hơn. Những đóa hoa trắng tung xòe, ướt đầm nước mưa.

Mùa thu ở đâu đó trong không khí. Từng hạt nước mưa cũng trong xanh.

Cô xem mùa thu trôi qua từng ngón tay, thận trọng, nhẹ nhàng, không muốn thời khắc đó rơi vỡ mất.

Nhân Vật thứ Nhất, tên gọi là Nhiên. Cô làm việc ở một tiệm đĩa, bận rộn với danh sách khách hàng, đôi lúc sắp xếp những chiếc đĩa lệch khỏi kệ. Nhìn ngắm những người đến và đi ra khỏi căn tiệm bằng nụ cười mềm mòng.

Nhân Vật thứ Hai được mọi người gọi là Dương. Chỉ như vậy thôi. Làm một nhân viên thiết kế nội thất ở một nhà hàng. Tức là làm những công việc thuần chất trang trí.

Hôm nay, Dương cầm một cái kéo to, đi ra đại sảnh, lấy từng đóa bách hợp hồng trong lọ pha lê cắt ngắn đi vài phân, cầm cho khác đi, thêm vào vài chiếc lá dương xỉ để trang trí.

Đại sảnh cần phải làm lại, mùa thu sắp trôi qua chóng vánh, phải đổi thảm trải và mọi thứ thành màu trắng và đỏ sẫm.

Dương thích thú lôi tuột mớ củ thủy tiên ở vườn sau ra khỏi chậu, tỉ mỉ gọt những chiếc lá dài thượt theo ý cô muốn.

Đến 11:30, tất cả mọi người đều cảm thấy đói bụng, Dương dùng bữa trưa mình ở một góc nhỏ sau vườn vì cô cũng chưa nghĩ ra sẽ trang trí mặt ngoài của quán như thế nào cho mùa đông.

Những cành cây sơn trắng vút la liệt trên đất. Kẽm dây. Kẽm. Giấy tờ.

Dương ăn cơm với một món trứng chưng, cho rất nhiều ớt vào, đọc một quyển truyện trong đó có một con mèo đen tên Mặc Mặc, Mặc Mặc không bao giờ ngủ, cuối cùng bị chết trên đống tuyết trắng.

Cô nói với người đồng nghiệp bên cạnh, hay là sơn toàn trắng mọi thứ và cho thêm chút sơn đen?

Đồng nghiệp nhíu mày, ý tưởng gì mà quái vậy?

Dương quay trở lại với quyển sách của mình. Ngoài truyện mèo đen Mặc Mặc còn có một cây hoa hướng dương lạc lối.

Một quyển truyện hay.

11:35

Nhiên bỏ quyển sách đang đọc xuống, cũng bỏ dở luôn bữa ăn vì có một người khách ghé quầy. Anh ta chọn rất nhiều đĩa phim, phần lớn đều là phim giả tưởng và người máy. Cô không hứng thú với thể loại này lắm nhưng lại có cảm tình với người con trai kia. Đó là một chàng trai sạch sẽ, mái tóc hơi hoe đỏ, tàn nhang lốm đốm. Anh chọn lựa từng chiếc đĩa với một thái độ vô cùng nâng niu.

Điều này làm cô nhớ đến câu chuyện đang đọc dở, câu chuyện nói về người đàn ông Hà Lan có ánh mắt mang đầy lửa, mê hoặc được cả một đóa hướng dương bé nhỏ.

Một câu chuyện buồn, nhưng hay.

Một câu chuyện khác cũng rất buồn, nói về một chú mèo đen mang tên Mặc

Mặc, từng bị nghi kỵ và thành kiến mang lại không may mắn, không ngủ bao giờ, cuối cùng, đã ngủ lại vĩnh viễn trên nền tuyết trắng.

15:00

Dương muốn đi về. Cô thấy mình giống bị vắt kiệt.

Dương đặt lên trên bàn người quản lý một bản báo cáo chi tiết, chờ đợi.

"Công việc xong, cô có thể về, luôn tiện..."

Đây là công việc vẫn chưa thể xong được. Cô cầm tờ giấy giới thiệu, đi ra khỏi căn phòng bầu dục trắng lóa, không quên cúi chào và chúc ngày tốt lành.

Nhiên tổng kết lại những con số chi chít trong sổ sách, gấp lại, chúc người quản lý một ngày tốt lành. Sau đó bước ra khỏi cửa.

"Khoan đã," bà ta nói "Tiện thể xếp lại chồng đĩa đằng kia, mang từ kệ A xuống kệ C đi chứ".

16:08

Ở Dragon Smile mọi thứ đồ mỹ nghệ đều được chế tác tinh xảo. Đó là một cửa hiệu bán vật dụng trang trí nội thất. Khá sang trọng và rất có phong cách. Biển hiệu màu đen, cả cửa hiệu đều được viền một màu xám lịch lãm. Một con rồng màu đỏ kiêu hãnh gắn chặt trước cửa, thân hình cuộn khúc.

Dương biết kiểu trang trí rồng cuộn khúc đặc trưng này thuộc về một triều đại trong lịch sử, những đoạn thân uốn khúc như sóng, tượng trưng cho một triều đại hùng mạnh và thanh bình.

Người nhân viên cúi chào nhẹ, rất kiêu cách, "Tôi giúp gì cho cô được không?"

Dương chỉ cười, chìa danh thiếp công ty đại diện.

Người nhân viên có mớ tóc gọn gàng bóng bẩy liếc khế xuống đôi giày đế bằng màu nâu của cô, hơi cũ, và bẩn. Cô đã mang nó trong suốt chặng đường dài 8 cây số dọc bờ biển hồi năm ngoái, đến tận năm nay. Dương lúng túng khế quét nhẹ chúng vào ống quần jean.

"Vâng, cô đợi cho một chút".

Dragon Smile không mang dáng vẻ thân thiện của một nơi cung cấp nụ cười, nhưng nội thất của họ có cái gì đó rất phong cách và tinh tế. Giàn đơn đến từng đường nét. Dương rất ấn tượng với những hòn cầu tròn, tròn một cách hoàn hảo, mang màu sắc lấp lánh vương giả. Tác dụng trang trí là chính. Những hòn cầu tròn tuyệt đối, bán kính khác nhau, xếp cạnh nhau, tinh xảo.

Trước sảnh có một bể sứ rộng, chứa đầy nước, dập dềnh. Những đóa bèo Nhật Bản cùng những đóa cúc hoa đủ màu trôi nổi, dập dềnh trong bể sứ. Dương ngắm nhìn chúng một cách say mê, cô gần như bị những chuyển động tạo sóng bé nhỏ kia mê hoặc. Một cách vô thức, cô cho những ngón tay vào, cổ chạm những hạt nước lóng lánh trên cánh hoa. Cô cứ chọc chọc, mãi cho đến khi bàn tay ướt đầm, nước bắn tung tóe ra ngoài thảm trải.

Người nhân viên thân có vẻ không hài lòng, nhưng anh ta cũng mỉm cười và đưa cho cô những giấy tờ cần thiết. Cô rút chiếc bút cắm trên búi tóc, ký dứt khoát vào bên dưới.

Dương nhìn sang kia đường, phía chệch bên phải là một cửa hàng hoa nhỏ có một khoảng màu kem. Sạch sẽ, rộng rãi. Có những chậu dã yên thảo treo cao thấp.

Cửa hàng hoa tên gọi Xanh Rì.

Nhiên đứng trên hè phố, nhìn dòng xe chạy tấp nập, bên kia đường có một cửa hiệu đồ trang trí, viền xám nhạt, mang dáng dấp cứng cáp. Bản hiệu đặt tên nghe rất giống một quán ăn Trung Hoa, "Dragon Smile".

Nhưng cô thích cửa hàng hoa bên này hơn. Cửa hàng hoa "Xanh Rì".

Nhiên bước vào cửa hàng hoa màu kem sữa, bên dưới bản hiệu "Xanh Rì" là một chiếc chuông đồng, kêu leng keng yếu ớt khi cô đẩy cánh cửa. Bên trong không gian lục, âm nhạc chậm rãi, có tiếng nước chảy róc rách. Nhân viên là một cô gái nhỏ, khuôn mặt tròn, mặt váy kem nhạt, có một chấm nốt ruồi nhỏ dưới vành mũi. Cô ấy chỉ mỉm cười chào cô, không một lời thăm hỏi, từng chút, cô ấy để Nhiên tự do đi dạo trong căn tiệm bé nhỏ. Cô nhìn một đóa hướng dương buộc ruy bằng bạc đặc trong một chiếc bình sứ. Có cảm giác yếu đuối, cánh hoa cũng không được vàng, đóa hoa bé nhỏ. Nhưng là duy nhất. Đây là niềm hạnh phúc.

Và chợt nhận ra đã lâu rồi không tự mua cho mình một cái gì đó nho nhỏ, dù là một cành hoa. Cô sẽ không tự tặng hoa cho mình, nhưng đây có lẽ là đóa hướng dương cuối cùng còn sót lại, nên muốn gói mang về nhà. Cô sẽ đặt nó trên bàn viết, nơi có thể đón được ánh nắng ban mai rất nhiều, nơi đó, có một chú thằn lằn vẫn thông thường vẫn quanh chỗ cô ngồi viết, quấy đuôi, tạo thành những âm thanh nho nhỏ lôi kéo sự chú ý.

Có lẽ, hướng dương sẽ không còn đơn cô.

17:15

Người bạn trong lá thư mỗi hai tuần một lần luôn có một cuộc hẹn với Nhiên. Một người bạn ở đâu đó bên kia thành phố. Người bạn vẫn giữ thói quen thức quá khuya vào ban đêm, buổi sáng hấp tấp đến mức quên cả việc ăn sáng, cứ vậy mà vất chân lên cổ chạy. Đó là một người bạn thích màu lam và màu xám, thích những công việc sơn phết, cũng lại rất thích ở một mình. Trong một lá thư gần nhất, người bạn ấy nói, dạo này rất thích đến khu vui chơi, mong có cơ hội nhìn ngắm bầu trời đêm trên một chiếc đu quay lớn, một mình. Cảm giác lúc đó rất tuyệt vời, giống như ai đó sắp đặt bất ngờ này chỉ cho mình.

Cô ấy nói, nếu một ngày nào đó đủ rảnh rỗi ở tiệm đĩa và cảm thấy thích đi thật xa, Nhiên nên thử ghé qua khu vui chơi ở trung tâm thành phố. Biết đâu chừng, có thể gặp được người bạn ấy ở trên chiếc đu quay cao kia.

Đây là một cuộc gặp không hẹn trước, nhưng cô vẫn muốn xem đó là một cuộc gặp. Nhìn trên một tấm áp phích quảng cáo khu vui chơi có đu quay lớn ký hiệu bằng ngôi sao màu đỏ, Nhiên bước đi, bàn tay nắm chặt đóa hoa hướng dương có buộc ruy bằng bạc.

Dương nhìn hình dạng của một đóa hoa xòe nở trên ô gạch vuông của vỉa hè, đóa hoa trên nắp cổng bằng kim loại có khả năng xoay tít. Cô không có ý định đến khu vui chơi, nhưng đã thành một thói quen khó bỏ, độ hai ba ngày đều phải chạy ra đây, leo lên chiếc đu quay khổng lồ, thái độ hồi hả như chạy đua với mặt trời.

Nắng bắt đầu rơi rớt dần, và đu quay đưa người ta lên cao lên cao, với đến mảnh ánh sáng sau cuối của một ngày đang dần dần tàn lụi. Dương muốn chỉ cảnh này cho người bạn trong thư của cô xem. Đó là một cô gái sống ở phía bên kia thành phố, yêu thích mùi vị cafe buổi sáng, đặc biệt tiếc nuối sự thất vọng của những cánh hoa hướng dương đối với mặt trời khi một ngày vừa tắt.

"Nếu có thể, hãy mang đóa hướng dương của bạn lên đây, ngồi trên đu

quay này, cả ba chúng ta sẽ cùng đuổi theo mặt trời”.

Cô cũng không hiểu bạn của cô có thích điều đó hay không, nhưng xem những tia nắng cuối cùng rơi rụng, từ một vị trí cao tít là một điều rất hay ho.

Bước theo những viên gạch hình hoa nở xòe, xé tờ áp phích quảng cáo đến vị trí có ngôi sao đỏ rực trên bản đồ, bước đi.

18:00

Thật ra lúc này thì nắng đã tắt.

Đu quay khổng lồ mở đèn sáng lấp lánh, từng tốp người đứng xung quanh nó, niềm hãnh diện tao nhã thể hiện trên nét mặt. Nhớ lại thì hôm đó là một ngày cuối tuần. Nhiên muốn hỏi, không biết cuối tuần bạn của cô sẽ làm gì, có thể là ngồi ở một góc nào đó, hay tìm một vật dụng xám xịt nào khác trong nhà, hì hục tô vẽ. Còn không, có thể ngủ một giấc ngủ dài, bù lại cho những ngày không ngủ.

Nhiên ngắm đu quay, đúng là một cảnh tượng hoành tráng. Nhưng trời đã tối rồi. Rất có thể bạn của cô đã rời xích đu, sau khi thưởng thức tiết mục cuối cùng của mặt trời trong măn nguyện, cười toe, rồi nháy chân sáo bước đi.

Một người con gái mang balo to, áo khoác ngoài màu xám, tóc búi không thành kiểu đi ngược phía cô, hồi hải.

Có lẽ là đã gặp ở đâu, trong một dịp đi trên một chiếc xe bus ra khỏi thành phố chạy ngang qua một quán nước nhỏ, bàn ghế đều bằng gỗ. Cô gái trẻ tóc búi không thành kiểu, mang kính cận, không sợ khói bụi, kê ghế ngồi quay ra ngoài đường lộ, trên tay là một tập sách ảnh vẩy tay chào theo xe bus.

Và Nhiên vẩy tay lại.

Vẩy tay, cho đến khi xe chạy khuất.

Nắng đã tắt.

Không còn cơ hội lên đu quay xem cuộc rượt đuổi, thật ra thì Dương bắt đầu cảm thấy chúng rất vô vị. Cô dành phần lớn cuộc đời mình cho những cuộc rượt đuổi, chạy nhanh đến mức cô cũng quên luôn nét hao gầy trên khuôn mặt những người thân quen của mình, những con người mà mình yêu quý, kính trọng. Bạn của cô thì khác. Bạn ấy dành rất nhiều thời gian ở nhà, xem xét, chăm sóc. Bạn ấy đợi chờ cây sake trước sân kết trái, những quả sake to tròn mang rán với bột, cả nhà ăn cùng nhau ngon lành. Bạn ấy dành thời gian đi mua sách cùng em gái. Cũng dành nhiều thời gian quan tâm đến người thầy dạy tiếng Trung của mình, và kể lại, là một con người tốt. Bạn ấy xem hoa hướng dương nở và bồ công anh nương mình theo gió, từng chút từng chút một.

Dương ngược nhìn lên, thấy bầu trời rộng rãi.

Nhìn xung quanh, nhiều người bước từ đu quay xuống, trò chuyện âm vang. Mới nhớ ra hôm đó là ngày cuối tuần. Trong một dịp cuối tuần nào đó Dương ở trong một quán nước nhỏ ven quốc lộ, bàn ghế hoàn toàn bằng gỗ, có cả hành lang ngoài. Trong quán khá ồn nên buộc phải quay ghế ra ngoài, xem một tập sách ảnh. Mùa đó có một loài côn trùng lạ cứ bay nhặng nhít trên đầu, thật không thể nào tập trung, Dương cứ phải hươ cánh tay đuổi mãi miết. Nhưng có một chiếc xe bus chạy nhẹ nhàng ngang mặt cô, một cách tay đưa ra vẩy lại.

Cổ áo sơ mi trắng.

Vầy vầy.

Cô cũng vầy vầy.

Cho đến khi xe chạy mất hút.

Dương nhìn thấy một cô gái mặc váy caro nâu nhạt, áo khoác trắng, ôm đóa hướng dương nở muện chờ đợi, như có một cuộc hẹn. Trong quan cảnh u tịch lúc 6 giờ chiều, cô ấy cười nhè nhẹ.

19:23

Dương quyết định rời khỏi khu vui chơi lấp lánh đèn đỏ. Không khí về đêm ngọt ngào của một ngày cuối tuần không thích hợp lắm với cô. Muốn ngủ. Muốn lòi hết gối ra, đổ đồng giữa nhà rồi lẳng vào đó mà ngủ.

Mặt trời tắt. Và bạn của Nhiên không có ở đây. Đóa hướng dương bắt đầu ủ dột. Nhiên phải mang nó về nhà. Cô không thích nhìn của một đóa hướng dương lạc lõng trong đêm, như vậy quá kỳ lạ.

Dương muốn đi về phía Đông thành phố, nhưng lại cảm thấy nên hoãn một chút, vậy nên rẽ vào một con đường nhỏ khác. Có một tiệm quà lưu niệm và văn phòng phẩm ở góc đó. Dương muốn viết cho người bạn ở Đông thành phố của mình.

Nhiên muốn kể cho người bạn của mình về đóa hướng dương trên tay.

Một đóa hướng dương nở muện. Dừng chân trước một tiệm nhỏ bán quà lưu niệm và văn phòng phẩm, tự nhiên muốn có giấy viết thư mới.

Trong tiệm đang chơi CD của Đức Tuấn, âm nhạc của "Yêu trong ánh sáng".

Âm nhạc vừa dịu dàng, vừa có sức mê hoặc.

Dương muốn nói trong thư, "Tớ dừng chân ở một tiệm. Bạn có biết là nhạc của ai không?", Dương muốn lắng nghe. Đây là bài thứ 7, bài "Hy vọng", một bài hát còn buồn hơn bài trước đó, tựa "Bài hát buồn, rất buồn".

Dương nhìn thấy cô gái ôm đóa hướng dương ủ dột.

Họ vẫy tay, chào nhau.

HẾT